

en farlig Kollision med hinanden, en Kollision, der er bleven saa farlig og akut, at, den ene af disse Bestemmelser foreløbig har maattet vige for den anden. Det er jo ganske vist, at naar vi kunne vedblive at leve paa provisoriske Finantslove, saa har Grundlovens § 49 ikke Noget at betyde; men det er jo lige saa vist, at naar dette Things Flertal kan sende ethvert Ministerium bort, som Kongen udnævner, saa har Kongens Udnævnelsesret heller ikke Noget at betyde. Jeg tænker, at i det Mindste den ærede Ordfører vil godkjennde den Betragtning, at naar Flertallet kan vedblive at sende ethvert Ministerium bort, som Kongen udnævner, saa vil det tilsidst blive umuligt at finde Andre til Ministre end Flertallets egne Ledere. Jeg tænker, at den ærede Ordfører ikke vil benegte Rigtigheden af denne Anskuelse, thi det har han i det Mindste ogsaa ment tidligere. Nu tror jeg, at det vilde være bedst for os Allesammen, at vi saae at benytte Grundloven paa den Maade, at haade Kongens Ret og Folkets Ret kunde gaa jevnfæd, uden at den ene af disse skulde vige for den anden. Det er det, som jeg af mit inderste Hjerte vil arbejde hen til, at vi kunne komme til her, og derfor er det, at jeg — som jeg begyndte med at sige — mindst af Alt vil lægge Hindring i Veien for, at vi kunne faae en Overenskomst i Stand, hvorved vi kunne komme ind i normale Forhold igjen og komme bort fra disse provisoriske Tilstande. Det, som vi ville komme til at arbeide paa senere, naar denne Sag er bragt til Ende, vil jo være saadanne Skridt, som sigte hertil, og jeg vil da haabe, at man fra alle Sider vil gjøre Sit til, at det kan naas, at der kan blive vedtaget Noget, som Alle kunde enes om, og at man ikke vil glemme, at det ogsaa er nødvendigt at stille sine Fordringer her fra saaledes, at de ligeledes kunne blive godkendte i det andet Thing.

Clausen: Jeg har væsentlig forlangt Ordet for at gjøre et Par Bemærkninger til Noget, Hr. Conseilspræsidenten kom til at sige igaar overfor det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Chr. Pedersen). Hr. Conseilspræsidenten mente, at der ikke stod i Grundloven, at Finantsloven skulde gjøres færdig først i Folkethinget. Ganske vist staaer det der ikke med de Ord, men det staaer der med andre Ord. Der staaer i Grundloven, at Finantsloven behandles først i Folkethinget og til en fuldstændig færdig Behandling hører ogsaa Afstemning. Ingen Behandling her i Thinget af de forskjellige Sager er afsluttet, førend Afstemningen ogsaa er foregaaet. „Finantslovens Behandling skal foregaa først i Folkethinget“, siger Grundloven, og sølgelig maa den paa alle Stadier have gjenemgaaet sin Behandling i Folkethinget og have sin endelige Afstemning her, saaledes at Landstinget først da kommer til at votere over den. Vi behandle den først 3 Gange

her, saa gaar den til Landstinget, og saa svare de med deres 3 Behandlinger. Kommer den tilbage til os, saa behandle vi den igjen her, og den gaar derpaa tilbage til Landstinget. Har den været i Fællesudvalg, saa bør den jo ligeledes komme her først og behandles her, og Behandlingen er ikke fuldført her, førend Afstemningen er færdig. Naar Landstinget kommer til sluttelig at behandle Finantsloven, førend Folkethinget er færdig med den, saa siger jeg, at der er gjort et Brud paa Grundloven. I de Ord, at „Finantsloven behandles først i Folkethinget“, ligger, at den gjøres færdig i Folkethinget, førend den gjøres færdig i Landstinget. — Det forekommer mig, at Ingen er nærmere til at paase, at Grundloven i alle dens Enkeltheder og Bestemmelser overholdes end den ærede Conseilspræsident. Conseilspræsidenten burde netop have gjort Sit til, at Landstinget ikke havde forceret sin Behandling saaledes, at Folkethinget for at hævde sin grundlovmæssige Stilling overfor Finantsloven maatte forcere Sagen saaledes, at der ingen Forhandling kunde ske. Altsaa, jeg tror, at det er Regjeringens Pligt at gjøre Sit til, at Grundlovens Bestemmelser i alle deres Enkeltheder ske Fyldest, og jeg tror ikke, at Conseilspræsidenten har gjort det her. — Jeg skal overfor det ærede Medlem, som nu sidst havde Ordet, gjøre et Par Bemærkninger. Det ærede Medlem kunde ikke gaa med til at forkaste den provisoriske Finantslov, fordi den var en Lov, sagde han; den var en Lov, fordi den var understrevet af Kongen og Ministrene. Nei, den kan ikke være en Lov, thi til at være en Lov udfordres en af to Ting. Der udfordres i et Tilfælde, at den skal være vedtagen af Rigsdagen, i et andet Tilfælde, hvis den præsenterer sig som en foreløbig Lov, at den ikke maa stride mod Grundlovens § 25, men det gjør denne udtrykkelig. Grundlovens § 25 siger, at „ingen foreløbig Lov maa udstedes, som strider mod Grundloven“, og en foreløbig Lov, hvorefter man opkræver Statter og afholder Udgifter, strider mod Grundlovens § 49. Den kan altsaa ikke kaldes en Lov, fordi den i intetfomhelst Tilfælde kan kaldes lovlig. Men derimod kan den nærmere kaldes med den Benævnelse, som Hr. Conseilspræsidenten gav den igaar, en Regel for Udredelse af Udgifter og Oprævelse af Indtægter. Men dette har ikke bestaaet i Andet, end at Ministeriet har skrevet sig selv en Regel, og vi have, som det ærede Medlem sagde, ikke godkendt den Provisoriske, og vi forkaste ikke noget Lovligt, fordi vi ikke anerkjende dens Lovlighed. Tilstanden i det Dieblit, den Provisoriske forkastes, er lige den samme som, medens den bestaar. Regjeringen regjerer i Kraft af sin egen Billie, og det gjør den i det Dieblit, den provisoriske Lov er forkastet, ligesuldt. At Ministeriet selv skriver sig en Regel op, hvorefter det opkræver Indtægter og udreder Udgifter, bliver jo Ministeriets egen Sag. De.